

Dominique De Groen

AFFERENT/EFFERENT

Nieuwe regimes infiltreren in mijn lichaam
 maken het zich eigen.
 Alles wat ik afscheid of uitspuw
 neem ik daarna opnieuw tot mij
 omdat ik circulair en gesloten wil zijn
 onleesbaar voor alles wat buiten mij ligt.

Toch voel ik
 wanneer ik het punt nader waarop ik ongenaakbaar zal worden
 en volledig samenvallen met mezelf
 de drang me uit te smeren over alle oppervlaktes
 en netwerken
 die zich in mijn omgeving bevinden.
 Alex Mack is een gewone tiener uit Paradise Valley
 tot ze bij een ongeval bedolven raakt onder chemicaliën.
 Nu kan ze in een bewegende plas vloeistof veranderen.
 Ik creëer dag in, dag uit niets anders
 dan wrijving tussen diverse objecten en mij.
 Rangschiik de objecten
 op schalen van nul tot tien.
 Zachtheid, massa, geleidbaarheid.
 Dichtheid, transparantie. Ik besta voor 90% uit bacteriën.

Suga, how'd you get so fly? Ik kan de keren
 dat ik nuchter neukte
 op mijn beide handen tellen.

Ik vergeet
 dat ik woon in een lichaam
 dat ik moet voeden en wassen.
 Ik voed, was en informeer me.
 Ik voed me, was me en oordeel staalhard over de levenswijze
 en fundamentele waarden
 van iemand in mijn sociale cirkel.

Ik besta voor 10% uit mens.

En ik ben alleen.
 Omgeven door een harde, droge
 laag-bij-de-grondse vegetatie.
 Een energiecentrale schijnt me de oudste
 & meest oorspronkelijke levensvorm toe
 in de nabije omgeving.
 De hoogspanningsmasten de authentiekste vormen.

Mijn oordeel is esthetisch, politiek, persoonlijk, ideologisch,...
 Mijn bindingen met de buitenwereld smelten, worden hard
 vallen in kleine bolletjes uit elkaar.
 Worden kleverig.
 Het regent niet op mij maar op de wortels van de vegetatie.
 Bij wijze van schijnbeweging
 eigen ik me alweer een leegte toe.

ME++

In geheime tunnels van de markt bestaat een niche
voor mijn extreem gedifferentieerde identiteit:
ik blijf erin geloven, ik moet.
Wat kan ik er anders mee aan
wat ga ik anders verkopen
en wie weet welke behoeftes
moet ik morgen weer bevredigen.
Mijn CV is de allerindividueelste expressie
van de allerindividueelste emotie.

Mijn gezicht niet.

Toch probeer ik het te dragen met waardigheid.
Toch probeer ik uit alle macht niet ziek te zijn.
Ik heb niet het recht om ziek te zijn.

Nooit begon ik aan iets zo onvoorbereid
als aan mijn bestaan in dit land van het Westen.
De grootste zandkorrel ter wereld is de wereld zelf
en hij draagt vrucht. Hij voedt de mensen, de dieren en de abstracte entiteiten.

Ik skype met mijn zus en ze lacht in Duitsland als een kleine Buddha.
Ik skype met mijn ex-roommate ze lacht in Singapore als een kleine Buddha.
Ik skype met mijn ex-whatever hij lacht in Newcastle als een kleine Buddha.

Zo ben ik altijd op reis zonder ooit aan te komen. De grenzen
van het universum muteren alsmaar, het schreeuwt niet
Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten
maar Vader
vergeef het hen
want ze weten niet wat ze doen.

Toch mag ik niet ziek zijn. Ik leer te doen
aan zelfmedicatie.
Tot driemaal daags denk ik terug
aan de kwetsbaarheid van de dingen en de mensen
die ik pijn deed
en kapotmaakte.
'Verantwoordelijkheid nemen voor mijn acties', noem ik dit proces
alsof het een kind is, moreel defectief van bij de geboorte.

In het internet van dingen wordt de mens human++
hoe meer ik vanuit dit lichaam
de externe wereld naar mijn hand kan zetten
hoe meer iedere dag een strijd wordt
om niet kut te zijn.

Ik omring me met de dingen die goed zijn
de zero waste granen, de ecologische badproducten
de spiegel is de kapitalist in mijn slaapkamer
hij zegt, je bent mooier als je bang bent
maar kwetsbaarheid wordt niet geduld: dit is de zomer

niet de lente
en hij breekt niet, hij is hard.

Steeds sta ik op het punt geld te doneren aan de natuur
om de natuur te helpen in haar strijd tegen het slechte.
Dat zijn de uitbuiting van meerwaarde creërende arbeiders door het grootkapitaal
en de gewapende conflicten van Afghanistan en Boko Haram.
De natuur kijkt me niet-begrijpend aan.
Zij wil wellicht kleine gepolijste keitjes op de bodem van een transparante bergstroom
ofzo.

Opmerking: vijf minuten geleden googled ik
'wars currently going on 2016'
en koos er twee die goed klonken
en in de afgelopen jaren vele slachtoffers genereerden.

Opmerking: op Nieuwjaar 2016 kotste mijn vader op mijn zus
en dit betekent niets voor mij
behalve dat ik niet de meest fucked up persoon op het feestje was
en dit betekent alles voor mij.

Ik bezoek voor het eerst sinds vele weken
het huis waarin ik opgroeide.
De buurvrouw die al jaren tegen iedereen
processen inspant omtrent bomen en klimop
gaat dood aan kanker.
De bomen aan de kant van de weg werden omgehakt
en onverwachts blij ik te houden
van de kale vlakte die hun ziekte achterlaat.
Ik maak de dvd-kast leeg want mijn mama gaat verhuizen naar Frankrijk.

Ze praat veel over nachtegalen en zangcaden.

